

Με τον κ. Σόιμπλε μας χωρίζουν όλα όσα μας χωρίζουν και με τον κ. Στουρνάρα

του Γιάννη Μηλιού

Η επίσκεψη του κ. Σόιμπλε στην Ελλάδα έλαβε χώρα σε μια ιδιαίτερη χρονική στιγμή για την πορεία εφαρμογής της μνημονιακής πολιτικής. Βρισκόμαστε σε ένα σημείο στο οποίο η κυβέρνηση δεν έχει πια τίποτα θετικό να παρουσιάσει στον κόσμο της εργασίας στην Ελλάδα. Όλα τα βασικά μεγέθη αποδεικνύουν την πλήρη αποτυχία του προγράμματος σε σχέση με τον *διακηρυγμένο* βασικό δημοσιονομικό του στόχο, κάτι που υπονοεί ότι έρχονται νέα μέτρα.

Ταυτόχρονα τα μεγέθη αναδεικνύουν και την πλήρη επιτυχία του προγράμματος σε σχέση με τον *πραγματικό στόχο* που επιδιώκεται. Το μερίδιο της εργασίας στο παραγόμενο προϊόν είναι το χαμηλότερο εδώ και δεκαετίες, η αναδιανομή πλούτου και εξουσίας υπέρ του κεφαλαίου λαμβάνει χώρα ταχύτατα. Η περιστολή της δημοκρατίας σηματοδοτεί την αναδιανομή εξουσίας, ο λαός χάνει τη δυνατότητα να επηρεάζει την πολιτική και κοινωνική ζωή της χώρας. Γίνεται σε όλους σαφές ότι η πολιτική που ακολουθείται ευνοεί τον πλούτο και μόνος τρόπος επιβολής της είναι η σκληρή καταστολή.

Σε ένα τόσο ζοφερό τοπίο για την κυβέρνηση ήταν αναγκαία μια από μηχανής παρουσία από το εξωτερικό, για να παραχθεί «έστω μία» καλή είδηση, η μόνη καλή είδηση που μπορεί να παρουσιάσει μια κυβέρνηση μνημονιακότερη των δανειστών, δηλαδή, η επιβεβαίωση της στήριξης από τους δανειστές. Ταυτόχρονα ήταν αναγκαίο για τον κ. Σόιμπλε να προσπαθήσει να διατηρήσει μια εικόνα «επιτυχίας» για το εσωτερικό της προεκλογικής Γερμανίας, μια ανάγκη ακόμη μεγαλύτερη τις τελευταίες μέρες καθώς ο διεθνής οικονομικός τύπος αναγνωρίζει ότι το ελληνικό πρόγραμμα έχει αποτύχει και πρέπει τάχιστα να αναθεωρηθεί. Όλο λοιπόν το θέατρο της επίσκεψης Σόιμπλε στήθηκε για να κερδίσει χρόνο το μνημονιακό στρατόπεδο σε Ελλάδα και Γερμανία. Πέτυχε όμως κάτι;

Κατά τη γνώμη μου η επίσκεψη έχει τα ακριβώς αντίθετα αποτελέσματα από τα προσδοκώμενα. Η αναγκαστικά άδεια και αστυνομοκρατούμενη Αθήνα αποτέλεσε ένα θέαμα που κάνει σαφές σε όλους ότι η «παρουσίαση της επιτυχίας της μνημονιακής πολιτικής» είναι απολύτως ανεπιθύμητη. Η αποστροφή του κ. Σόιμπλε στη συνέντευξή του ότι συζητάει για το «κατοχικό δάνειο» εγείρει το «γιατί οι Σαμαράς-Βενιζέλος δεν θέτουν καν το ζήτημα»; Η αναφορά του στη Σύνοδο του Λονδίνου για τη ρύθμιση των αποζημιώσεων ανοίγει ευθέως το θέμα της ρύθμισης του χρέους που θέτει και ο ΣΥΡΙΖΑ. Στη συμφωνία αυτή του 1953 η Γερμανία πέτυχε να υπάρξει «κούρεμα» και ρήτρα ανάπτυξης για την αποπληρωμή του χρέους της. Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει επισημάνει ότι κατ' αναλογία πρέπει να υπάρξει «κούρεμα» και ρήτρα ανάπτυξης για το ελληνικό χρέος. Πάλι δημιουργείται η αυθόρμητη ερώτηση: Γιατί οι Σαμαράς-Βενιζέλος-Στουρνάρας δεν θέτουν αυτά τα θέματα, τα οποία σε τελική ανάλυση βρίσκονται στον πυρήνα του δημόσιου συμφέροντος;

Την απάντηση την έδωσε μόνος του ο αφοπλιστικά ειλικρινής, μόνο σε ό,τι αφορά τα συμφέροντα που υπερασπίζεται, κ. Στουρνάρας. Την πιο κρίσιμη στιγμή, κατά την οποία ολόκληρη η διεθνής κοινή γνώμη αποδέχεται την αποτυχία της καταστροφικής πολιτικής λιτότητας, ο κ. Στουρνάρας βρήκε μόνο να δηλώσει ότι «τον ενώνουν πιο πολλά με τον κ. Σόιμπλε από όσα τον χωρίζουν».

Ο κ. Στουρνάρας και οι όμοιοι του «τεχνοκράτες», τους οποίους ο κ. Σόιμπλε και οι όμοιοι του νεοφιλελεύθεροι πολύ θα ήθελαν ως κυβερνήτες και μάλιστα χωρίς

εκλογές στις χώρες του ευρωπαϊκού Νότου, δεν καταλαβαίνουν το αυτονόητο. Δεν καταλαβαίνουν ότι οι Έλληνες και ξένοι εργαζόμενοι που ζουν στην Ελλάδα, οι νέοι, οι συνταξιούχοι, οι επαγγελματίες δεν είναι ιθαγενείς που θα ξεγελαστούν με μια τετράμηνη(!) μείωση του ΦΠΑ στην εστίαση, για την οποία εξάλλου οι καταστηματαρχες λένε ότι δεν μπορούν να μετουσιώσουν σε μείωση των τιμών. Το μνημονιακό στρατόπεδο δεν καταλαβαίνει ότι το τέλος του είναι κοντά και ότι θα έπρεπε να συμπεριφέρεται με αιδώ για το σημείο στο οποίο έχει φέρει τη μεγάλη πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας.